

Rose

ฟีโรโมนของนายกับฉัน เข้ากันได้ 99%

1

I LIKE YOUR PHEROMONES

我喜欢你的信息素

1

อิน ลู่ ซิง 引路星 ��ียน

fangfei ฝางเฟย

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ุ า น ที่ ส ำ ค ญ

“หัวหน้าห้อง นายคิดว่าคนที่ปกติไม่เรียน จู้ๆ ก็ตั้งใจอ่านหนังสือ
อย่างหนักหนึ่งคืนก่อนสอบ เขาจะสร้างปาฏิหาริย์ได้หรือเปล่า”

-อินลู่ซิง

คำนำสำนักพิมพ์

ขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่โลก ABO ค่ะ
โลกที่ทุกคนจะมีเพศเป็นอัลฟา เบต้า และโอเมก้า
เมื่อตัวนเจียเหยียน บิ๊กบอสของอีจิง เบต้าขาลุย จากชั้นมัธยมปลาย
ปีที่สองห้องสิบ

พบว่าตัวเองแสดงเพศซ้ำเกินไป ความจริงแล้วเขาเป็นโอเมก้าแถมยัง
เป็นโรคไวรัสสัมผัสต่ออัลฟา

มีเพียงลูซิงฉือ ต้นหญ้าของโรงเรียน อัลฟาผู้เลอเลิศประเสริฐศรี
ไปเสียทุกด้าน ไม่ว่าจะการเรียน กีฬา หน้าตา ฐานะ นิสัย

คนเดียวเท่านั้นที่มีระดับความเข้ากันของฟีโรโมนร่วมกับเขาถึง 99%
ที่จะสามารถบรรเทาอาการของโรคนี้ได้

แต่แหม คนหนึ่งก็เป็นถึงบิ๊กบอสของโรงเรียน ส่วนอีกคนก็เป็น
ต้นหญ้าที่เลอค่าราวกับสมบัติของโรงเรียน

ความรักของโอเมก้าและอัลฟาที่แตกต่างกันอย่างสุดขั้วนี้จะเริ่มที่
ตรงไหน

ขอเชิญทุกท่านพบกับเรื่องราวความรักใสๆ ของวัยรุ่นได้ในหน้าถัดไป
เลยค่ะ

Rose

หนึ่งเงิง ปลายเดือนกันยายน อากาศค่อยๆ เย็นลง

ฝนกำลังตกพริ้วๆ นอกหน้าต่าง ห้องฟ้ามีดริ่ม เป็นสภาพอากาศที่เหมาะสมแก่การนอนเป็นอย่างดี

เหล่านักเรียนแถวหลังห้องพุดลงแล้วครึ่งหนึ่ง ตัวนเจียเหยียนที่มักจะพุดลงไปเป็นคนแรก ตอนนี้งำลังทำคางอย่างเกียจคร้าน คุยกับนางฟ้าอยู่ในวีแชต

นางฟ้าเจียงฉีเหนียนเป็นนักเรียนแผนศิลป์ เขาสองคนคุยกันมาได้สักพักแล้วจนนับได้ว่าคุ้นเคยกันอยู่ เจียงฉีเหนียนบอกว่าจะเอาซานมมาให้เขา ความอ่อนเพลียของตัวนเจียเหยียนหายไปกว่าครึ่ง มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มน้อยๆ

เพิ่งพิมพ์ข้อความเสร็จ ตัวนเจียเหยียนก็รู้สึกว่ามีคนกำลังมองเขาอยู่ เขาเงยหน้าขึ้นโดยอัตโนมัติ สบตาเข้ากับครูฟิสิกส์ที่ยืนอยู่ที่โพเดียมพอดี

ฟิสิกส์เป็นคาบแรกในตอนเช้า นักเรียนส่วนใหญ่ทนความมั่งงุ่นไม่ไหว คุณครูก็ชินแล้ว สิ่งที่ทำให้เขาผิดคาดก็คือตัวนเจียเหยียนกลับไม่ได้พุดลงไป ทั้งยังดูมีกะจิตกะใจเรียน สอนตัวนเจียเหยียนมาปีกว่า นี่ถือเป็นครั้งแรก

“นี่! ตัวนเจียเหยียน เธออะ” ครูฟิสิกส์ยิ้มหวาน “เธอมาตอบคำถาม

ที่เป็ยกเล็กน้อยของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นผู้ชายพวกนี้ ไม่ต้องคิดก็รู้ว่าพวกเขาโดดเรียนไปทำอะไร

สองสามครั้งแรกที่ลูซิงฉือโดดเรียน เหล่าคุณครูห้องลิปยังตกใจคิดว่าเด็กคนนี้จะเกเรซะแล้ว

ภายหลังจึงพบว่าเขาแค่อยากผ่อนคลายเป็นบางครั้ง ตอนที่เรียนก็ยังสามารถอ่านดับหนึ่งของระดับชั้นเหมือนเดิม คุณครูห้องลิปชินกับพฤติกรรมของคุณชายท่านนี้แล้ว ขอแค่ผลการเรียนไม่มีปัญหาที่แทบจะไม่สนใจอะไรเท่าไร

เงินเยวไม่ได้รู้สึกผิดสักนิด “ยังเป็นคุณครูที่เข้าใจนักเรียนอย่างพวกเราที่สุด ตอนเช้าวิ่งมาก ๆ ครับ ออกกำลังกายสักหน่อยทำให้สมองมันตื่นไปด้วย”

เขาพูดอย่างไม่จริงจัง ในห้องเรียนจึงมีเสียงหัวเราะไม่หยุด เงินเยวชอบทำตัวเด่นแบบนี้มาก ๆ กำลังคิดจะพูดอีกสองประโยค คนข้างหลังก็ตะเซาเซาเบา ๆ ความหมายคืออย่าขวางทาง

เงินเยวหยุดพูดแล้วเดินไปด้านหน้า

“ลูซิงฉือ” คุณครูฟิสิกส์พูดกับนักเรียนชายที่สูงที่สุด “การสอบประจำลัปดาห์ครั้งนี้ คะแนนวิชาฟิสิกส์ของเธอเป็นอันดับหนึ่งของระดับชั้น ข้อสอบไม่ง่ายเลย ทำได้คะแนนเต็มหมายความว่าเธอพักเพียรศึกษาค้นคว้าอย่างหนักจริง ๆ น่าชมเชย”

ได้ยินเขาพูดแบบนี้ เงินเยวก็หันกลับไปมองลูซิงฉือแปลก ๆ

ไ้อ้หมาลู่พากเพียรพยายามเรียนฟิสิกส์? ตาแก่เพ็งสอนเขามาปีกว่า ยังไม่รู้อีกเหรอว่าเจ้านี้เป็นพวกที่มีพรสวรรค์นะ

คิดยังงี้ก็ตกลง นักเรียนชายที่อยู่ใกล้ ๆ อีกสองสามคนก็กลั่นหัวเราะอย่างหนัก แต่สีหน้าของคนถูกชมไม่เปลี่ยนแปลง ขนต้ายาวหลุบลง

“ขอบคุณครับคุณครู”

ทำราวกับว่าเป็นแบบนี้จริง ๆ

บนร่างกายของวัยรุ่นที่เพิ่งออกกำลังกายเต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา แม้จะเพิ่งขึ้นมัธยมปลายปีที่สอง แต่ไหล่ของลูซิงฉือก็กว้างมาก ๆ แล้ว ตอน

ที่ถือหนังสือก็เห็นกล้ำเนื้อแขนของเขาพุ่งออกมาชัดเจน

ซึ่งอู่ที่อยู่ข้างตัวนเจี้ยนเหียนเห็นแล้วก็ใจฟองโต “หัวหน้าห้องหล่อจังเลยอะ! วันนีไปหน้าหล่อๆ นี่ได้เข้ามาอยู่ในใจฉันแล้ว!”

ตัวนเจี้ยนเหียนแสร้งยิ้ม “อยู่ในใจนายแล้ว ทำไมนายยังไม่จัดการเขาอีกล่ะ”

“อยู่ในใจฉันแล้ว ฉันมองก็พอแล้ว คนชอบเขาเยอะขนาดนั้น ถ้าต้องคบกับเขาจริง ๆ ฉันไม่หึงตายก็เหนียวตาย...” ซึ่งอู่พูดไปก็เหมือนจมอยู่ในจินตนาการอันสวยงาม เรื่องคุยเปลี่ยนไปอีก “ถ้าเขายืมให้ฉันหน่อย ฉันจะลำบากสักนิดก็ได้อยู่นะ”

ตัวนเจี้ยนเหียนครั้นจะสนใจเขา จึงลุกขึ้นแล้วเดินออกจากห้องบนระเบียงมีนักเรียนเดินไปมามากมาย ตัวนเจี้ยนเหียนมองไปยังต้นเศรษฐีเรือนในที่ถูกแขวนอยู่ตรงชั้นหนึ่งอย่างเบื่อนาย หันได้นั้นก็ได้ยินเสียงคนตะโกนเรียกชื่อเขา

ตัวนเจี้ยนเหียนหันกลับไปมอง นัยน์ตาเป็นประกาย

เจียงฉีเนียนถือฮานมมาสองแก้ว กำลังมองมาที่เขาด้วยรอยยิ้มเต็มใบหน้า นักเรียนหญิงย้อมผมยาวเป็นสีน้ำตาลอมแดงแล้วมัดเป็นดั่งงู เธอทาลิปสติก ภายใต้อุตนักเรียนตัวโคร่งเป็นสายเดี่ยวสีขาว

ตั้งแต่เลิกจนโตตัวนเจี้ยนเหียนค่อนข้างชอบเด็กผู้หญิงที่สวยโดดเด่น ซึ่งอึ้งเคยหัวเราะเขาที่มีรสนิยมการเลือกผู้หญิงไม่เปลี่ยนแปลง

ตัวนเจี้ยนเหียนยิ้มให้เธอแล้วพูดเสียงเบา “ทำไมเอามาสองแก้วล่ะ”

“หนึ่งแก้วให้นาย อีกหนึ่งแก้วให้หัวหน้าห้องของพวกนาย”

เธอพูดจบ รอยยิ้มของตัวนเจี้ยนเหียนก็ชะงักแล้วหายไปสองสามส่วน “ลู่อิ่งจื่อ?”

เจียงฉีเนียนไม่รู้สึกลังอายมธของเขา “น้ำตาลห้าส่วนเป็นของนาย น้ำตาลสามส่วนเป็นของหัวหน้าห้องของพวกนาย อย่าให้ผิดนะ เขาไม่ชอบเครื่องดื่มรสหวาน”

เห็นเจียงฉีเนียนส่งฮานมาตรงหน้า ตัวนเจี้ยนเหียนทำได้เพียงรับมาเจียงฉีเนียนบอก “ถ้าเขารับก็บอกฉันหน่อย ขอบใจนะ”

ตัวนเจียเหยียนถือชานมสองแก้วเข้ามาในห้องเรียน

เขากวาดสายตาไปรอบห้องหนึ่งรอบ สูดหายใจหยดลงที่ที่นั่งแถวที่สี่ นับจากข้างหลังใกล้หน้าต่างอย่างไม่เต็มใจ

นักเรียนชายที่นั่งอยู่ตรงนั้นตัวสูงขายาว รูปร่างดูดีมาก ก่อนหน้านี้ ซ่งอียังยกยอไบหนาน้อย่างออกรส

พูดกันจริง ๆ แล้วก็ค่อนข้างหล่อจริง ๆ นั้นแหละ

นำหมั่นไส้

ตัวนเจียเหยียนวางชานมไว้บนโต๊ะของลูซิงฉือด้วยสีหน้าราบเรียบ “เจียงฉีเหนียนให้นาย”

ไม่รู้ว่าสายตาของนักเรียนในชั้นค่อย ๆ เบนมารวมกันตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ ลูซิงฉือเลื่อนสายตาดูขึ้น

เขาเป็นคนตาชั้นเดียว ขนตายาวและหนามาก ตอนที่ยังมองคนมัก ให้ความรู้สึกเห็นทางไม่ใสใจ

นิ้วเรียวยาวของนักเรียนชายหมุนบนฝาแก้วชานมรอบหนึ่ง “ฉันไม่ได้มีอันนี้”

ตัวนเจียเหยียนพยายามควบคุมอารมณ์ “อันนี้ใส่น้ำตาลสามส่วน ไม่หวาน”

ไม่รอให้ลูซิงฉือพูดอะไร เขาก็เสริมอีกประโยค “ถ้าไม่ได้มีนายก็เอาไปทิ้งเองเถอะ”

เมื่อเห็นเขาวางชานมไว้แล้วจากไป เงินเยวที่นั่งข้างลูซิงฉือส่งเสียงอึมที่หนึ่ง แล้วขยับเข้าไปใกล้

เป็นนักเรียนห้องเดียวกัน ทุกคนรู้สึกได้ไม่มากก็น้อยว่าตัวนเจียเหยียน ไม่ได้ชอบลูซิงฉือสักเท่าไร เงินเยวใส่หูฟัง ได้ยินประโยคที่บอกว่าเจียงฉีเหนียนให้ไม่ชัดเจน พอเห็นสถานการณ์ที่เหลือเชื่อขนาดนี้ถึงไปหมด “วันสิ้นโลกจะมาถึงแล้วหรือ ฉันถึงเห็นตัวนเจียเหยียนเอาน้ำมาให้นายหมาสู่ นายว่าในน้ำแก้วนี้ของนายมียาพิษหรือเปล่า”

จู่ ๆ ลูซิงฉือก็หัวเราะ

“หัวเราะอะไร” เงินเยวแปลกใจ “มียาพิษจริง ๆ?”

“ไม่มียาพิษ” ลูซิงฉือพูดไปก็หยิบโจทย์พิลึกที่ไม่ได้ฟังในคาบก่อนออกมา เตรียมว่าอีกสักพักถ้าว่างจะอ่านดู “แค่คิดว่าท่าทางแบบนั้นของเขาค่อนข้างตลกดี”

พูดตามตรง ท่าทางของตัวนเจียเหยียนเมื่อครั้งนี้เหมือนมายั่วโมโหมากกว่าเอาชนะมมาให้เสียอีก

พอเห็นเขากลับมา ซ่งอี้พยายามอดทนแต่ก็เก็บความสงสัยไม่ไหวจริงๆ “นายไปเอาชนะมมาจากไหน”

ปลายลิ้นของตัวนเจียเหยียนดูกระพุ่มแก้ม “เจียงฉีเนียนให้เขา”

“...” ซ่งอี้ไม่รู้จะพูดอะไรไปชั่วขณะ

ซ่งอี้กับตัวนเจียเหยียนรู้จักกันมาหลายปีแล้ว ตัวนเจียเหยียนเป็นเบต้า ฐานะทางบ้านไม่แย่ ที่บ้านไม่ได้เคร่งครัดกับเขามาก แม้การเรียนจะอ่อนจนน่าเอือม แต่เขาก็มีดีที่หน้าตา ชีวิตราบรื่นตั้งแต่เด็กจนเคยชิน

แต่หลังจากขึ้นมัธยมปลาย ไม่รู้ว่าใครร้ายอะไร ผู้หญิงที่ตัวนเจียเหยียนรู้สึกดีด้วยมักจะชอบลูซิงฉือ พอเป็นแบบนี้หลายครั้งเข้า ตัวนเจียเหยียนจึงมองลูซิงฉือเป็นศัตรูตัวฉกาจในชีวิต แล้วก็ยังไม่มียุติภัยคุกคามนี้ด้วย

ซ่งอี้เคยคิดว่าถ้าคนที่ตัวนเจียเหยียนเผชิญหน้าไม่ใช่ลูซิงฉือ ดูจากนิสัยของตัวนเจียเหยียน ไม่น่าว่าจะใช้ความรุนแรงแก้ไขปัญหานั้นแล้ว

มือถือของตัวนเจียเหยียนสั่นขึ้น เป็นเจียงฉีเนียนที่ส่งวีแชตมาถามว่าลูซิงฉือได้รับขานมไว้หรือเปล่า

ตัวนเจียเหยียนกดฟันตอบกลับไปว่ารับไปแล้ว เขามองไปทางซ่งอี้ “นายว่า ลูซิงฉือกับฉัน...อืม?”

ซ่งอี้ไม่เหมือนตัวนเจียเหยียน เขาเป็นโอเมก้า เข้าใจเรื่องแรงดึงดูดของอัลฟาอย่างลูซิงฉือมากกว่าตัวนเจียเหยียน แม้ตัวนเจียเหยียนจะมีหน้าตาที่ดึงดูดผู้คนมาก แต่นอกจากหน้าตาแล้ว เขาก็เป็นแค่ลูกคนรวยที่ไม่มีอะไรดีตามแบบฉบับทั่วไป

แต่แน่นอนว่าซ่งอี้พูดแบบนี้ไม่ได้ ถ้าพูดแบบนี้ออกไป เขาจะต้อง

โดนตัวนเจี้ยเหยียนที่สวมองขาดแนวคิดเรื่องเพศ ABO¹ หุบเอาแน่ๆ

ซึ่งอ้อมีเป็นร้อยวิธีที่จะหลอกเบต้า “ฮี้ๆ แน่นอนว่านายต้องดีกว่า นายเข้าหาได้ค่อนข้างง่าย หัวหน้าห้องนะ เป็นอัลฟาที่ฉันไม่มีทางได้มา แต่ให้พี่สาวน้องสาวมองก็พอแล้ว”

ตัวนเจี้ยเหยียน “...”

ไต่ยินคำว่าพี่สาวน้องสาวอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว ตัวนเจี้ยเหยียนถาม “โอเมก้าชายอย่างพวกนายชอบเรียกกันว่าพี่สาวน้องสาวตั้งแต่เมื่อไหร่?”

ซึ่งอ้อมีเห็นความสนใจของบรรพบุรุษเปลี่ยนไปแล้วก็รีบตีเหล็กเมื่อ ยังร้อน “คำพูดฮิตๆ ของโอเมก้าชายอย่างพวกเราเยอะจะตาย นายรู้ไหมอะไรเรียกว่า...”

จู่ๆ ตัวนเจี้ยเหยียนก็หรีดตา ท่าทางประหลาดใจ “ฉันเข้าทาง่าย?”

ซึ่งอ้อมี “...”

ตัวนเจี้ยเหยียนกลับท้อแท้ขึ้นมา เขาเจาะซามที่เจียงฉีเนียนให้มา อย่างซังกะตาย พิมพ์กำกับตัวเอง “ฉันเข้าทาง่ายขนาดนี้ ชอบฉันสักนิด จะตายเหอ?”

ชั่วพริบตาที่นั่นซึ่งอ้อมีก็โดนความน่ารักของเขากระแทกเข้าอย่างจัง แต่มันก็แค่ชั่วพริบตา

พิธีเคารพธงชาติเช้าวันจันทร์ คุณครูและนักเรียนทั้งโรงเรียนมารวมตัวกันที่สนามกีฬา

ตัวนเจี้ยเหยียนมาสาย ตอนที่เขาเดินไปทางแถวของมัธยมปลายปีสองห้องสิบ ก็มีผู้หญิงแอบมองเขาตลอดทาง

“ดูไปแล้วห้องสิบมีแต่คนหล่อจริงๆ”

“ตัวนเจี้ยเหยียนหล่อมาก ๆ อยู่แล้วนะ”

“เขาเป็นเด็กเกเรนี่ คะแนนแยขนาดนั้น...”

นักเรียนชายตัวสูง ผิวขาว แต่ขอบตายังคงแดงอยู่เล็กน้อย ผมเฝ้า

¹ อัลฟา เบต้า และโอเมก้า

ยุ่งเหยิง แค่มองก็รู้ว่าตื่นสาย

“พวกนักเรียนที่ยังไม่เข้าแถวรีบวิ่งมาเร็วๆ!” คุณครูหัวหน้าระดับชั้นที่ยืนอยู่บนเวทีหน้าเสาธงพูดใส่ไมโครโฟน “อย่ามัวแต่เดินทอดน่องอยู่ เร็วๆหน่อย รีบไปที่แถวของห้องตัวเอง”

ตัวนเจ็ยเหี่ยยนทำเป็นไม่ได้ยิน เดินอย่างเชื่องช้าไปยังท้ายแถวของห้องสิบ ข้างหน้าเขาคือซ่งอ้อ ซ่งอ้อก็ไม่ได้ดีไปกว่าเขาสักเท่าไรหรอก มาก่อนเวลาแค่สองสามนาที

“สวัสดิตอนเช้า เลี้ยวตัวน” ซ่งอ้อหันหลังมา ปากคาบหลอดดูดนมเปรี้ยวอยู่ทำให้พูดไม่ชัด “ทำไมนายไม่ใส่ชุดนักเรียน”

ตัวนเจ็ยเหี่ยยนส่งเสียงอ้อหนึ่งที “ลืมน่ะ”

ซ่งอ้อเพิ่งจะพูดจบ ก็มีนักเรียนหญิงผู้ตรวจระเบียบสองคนเดินมาทางห้องของพวกเขา ซ่งอ้อคิดว่าตัวนเจ็ยเหี่ยยนจะโดนจดชื่อแล้ว แต่ยังไงพวกเขาก็ไม่สนใจเรื่องพวกนี้เท่าไรหรอก กลับคิดไม่ถึง ตัวนเจ็ยเหี่ยยนเป็นบ้าอะไรก็ไม่รู้ ยิ้มหยอกล้อกับพวกเธออยู่ตรงนั้น “เพื่อน ขอร้องละ ไม่จดชื่อฉันได้ไหม”

ที่แรกนักเรียนหญิงจะขีดกากบาทหลังชื่อเขาแล้ว พอได้ยินคำพูดนี้ก็ดูลังเลไปพักหนึ่ง

นักเรียนหญิงอีกคนส่งเสียงเรียก นักเรียนหญิงคนแรกมองเพื่อนตัวเอง แล้วก็มองตัวนเจ็ยเหี่ยยน ไม่รู้ว่าควรทำอะไรไปพักหนึ่ง

ตอนที่ลู่ซิงฉือหันหลังมาก็เห็นเหตุการณ์นี้

ไม่รู้ว่าตัวนเจ็ยเหี่ยยนพูดอะไร นักเรียนที่รับผิดชอบตรวจระเบียบถึงได้หูแดง ตัวนเจ็ยเหี่ยยนหน้าตาดี ใบหน้าดูเป็นวัยรุ่นอย่างเต็มเปี่ยม จมูกโด่ง ริมฝีปากสีอ่อน ตอนยิ้มมักจะเผยให้เห็นถึงความเอื่อยเฉื่อย เป็นหน้าตาที่หึงดูแพรวพราวทั้งเย็นชา

ก่อนหน้านั้นเงินเยว่เตือนลู่ซิงฉือ นักเรียนตรวจระเบียบหยุดอยู่ที่ห้องพวกเขาไปแล้ว อาจจะดึงความสนใจของคุณครูหัวหน้าระดับชั้นขึ้นมา ครูประจักษ์ไม่อยู่ เขาที่เป็นหัวหน้าห้องจะต้องคิดหาวิธีให้พวกตรวจระเบียบจากไป

เงินเยว่แค่พูดเล่นไปเรื่อย ยังไปปกติสูซิงฉือก็ไม่เคยสนใจเรื่องอะไร คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะเดินไปท้ายแถวจริง ๆ

การมาถึงของสูซิงฉือทำลายสถานการณ์ที่ตกลงกันไม่ได้ของพวกเขา “ตอนนี้ไปเอาชุดนักเรียนบนห้องได้ไหม”

นักเรียนหญิงสองคนเห็นเขาแล้วก็มองกันและกันที่หนึ่ง นัยน์ตามีความเขินอายของเด็กสาวอยู่เล็กน้อย

หนึ่งในนักเรียนหญิงพูดเสียงเบา “พิธีเคารพธงชาติยังไม่เริ่ม ดะ... ได้สิ...”

สูซิงฉือมองไปทางตัวนเจียเหยียน “นายไปห้องเรียนเถอะ บนที่หนึ่งของเงินเยว่มีชุดนักเรียนพาดอยู่ นายใส่ของเขาไปก่อน”

ตัวนเจียเหยียนสบตากับเขาพักหนึ่ง ไม่รู้ว่าทำไมเส้นความอดทนสุดท้ายของเขาถึงได้ขาดลงเพราะท่าที่จัดการทุกอย่างได้อย่างง่ายดายของอีกฝ่าย

อาการ “ฉันอยากจะทำเรื่อง” แผลออกมาจากตัวของตัวนเจียเหยียน เขาเหลือบตาขึ้นมอง เหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม

“ฉันทำเพลง ไม่สะดวกไปเอา ขึ้นไปบนห้องแล้วลงมาอีกอาจจะเป็นหนักกว่าเดิม” เขาพูดพลางสบตากับสูซิงฉือ “หัวหน้าห้อง นั้นนายถอดชุดให้ฉันสิ ช่วยเหลือเพื่อนที่ลำบากหน่อย?”

แม้คนในห้องจะรู้ว่าพวกเขาไม่ถูกกัน แต่ก็บ่อยครั้งนักที่ตัวนเจียเหยียนจะเผชิญหน้ากับสูซิงฉือตรง ๆ ขนาดนี้

การเจอกันของสองตัวที่อบในระดับชั้น ไม่ใช่แค่ห้องลิบ แต่นักเรียนห้องอื่นก็อดไม่ได้ที่จะมองมาทางนี้

สูซิงฉือสบตากับตัวนเจียเหยียน ไม่หลบไม่หลีกเลี่ยง
ความรู้สึกกดดันบนตัวของอัลฟาที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะมากพอที่จะทำให้คนหนาวสันหลัง แต่ตัวนเจียเหยียนไม่ได้รับผลกระทบสักนิด ซึ่งอ๊อแทบจะคุกเข่าให้เขาอยู่แล้ว

เลี้ยวตัวนเป็นคนมุทะลุที่แท้จริง
ก่อนหน้านี้เขายังคิดว่าตัวนเจียเหยียนจะหวั่นหวาดภูมิหลังของสูซิงฉือ

ทำตัวดี ๆ ต่อหน้าเขา คิดไม่ถึงว่านั่นแค่นี้ไม่ถึงเวลาแสดงออกมา

ที่ผ่านมาใช้ว่าเขาสองคนไม่เคยมีเรื่องขัดแย้งเล็ก ๆ น้อย ๆ กัน แต่มักจะ
จะเป็นตัวนเจียเหยียนที่หาเรื่องอยู่ฝ่ายเดียว ลูซิงฉือไม่สนใจอีกฝ่ายอยู่แล้ว

ซึ่งก็คิดมาตลอดว่าในใจของหัวหน้าห้อง ตัวนเจียเหยียนอาจจะยังเป็นแค่เด็กน้อยคนหนึ่ง เด็กน้อยจะซนยังไง ผู้ใหญ่ก็ไม่สนใจ แต่ครั้งนี้
ไม่เหมือนกัน ครั้งนี้เจ้าเด็กซนนี่พยายามจะเล่นซนบนหัวผู้ใหญ่แล้ว...

แต่ลูซิงฉือยืนอยู่ตรงนั้น สัญญาณเตือนภัยในใจของซึ่งก็ก็ตั้งแทน
ตัวนเจียเหยียนไปแล้วหนึ่งหมื่นรอบ

ลูซิงฉือยกมูมปากขึ้นภายใต้สายตาสงสัยของทุกคน นัยน์ตามีแวว
หยอกล้อเล็กน้อย

“บังเอิญจริงๆ ฉันเป็นหัวหน้า ถ้าถอดเสื้ออาการอาจจะแย่กว่าเดิม”
พูดตามความจริง ฝนเพิ่งจะตกไป อากาศในสนามกีฬาค่อนข้างเย็น
ทีเดียว

ซึ่งก็กำลังคิดว่าคำพูดนี้ฟังดูคุ้น ๆ ก็เห็นลูซิงฉือที่มีท่าทีผ่อนคลาย
กวาดสายตามองตัวนเจียเหยียนที่สวมแต่เสื้อชุดตัวเดียวหนึ่งรอบ “ไม่งั้น
นายก็ถอดเสื้อชุดออกมา แล้วฉันแลกชุดนักเรียนกับนาย?”

ประโยคเหน็บแนมของลูซิงฉือร้ายกาจแต่ยังคงความสุภาพ

บรรยายกาศตึงเครียด

ตัวนเจียเหยียนไม่หลบสายตาสักนิด ซึ่งอีกกลัวสีหน้าที่เหมือนจะยิ้ม
แต่ไม่ยิ้มของลูซิงฉือ ไม่ว่าตอนนี้เขาคิดอะไรอยู่

มูมปากของตัวนเจียเหยียนขยับเล็กน้อย เหลือบสายตาดูขึ้นมา ดูเหมือน
อยากจะทำอะไร

ในใจของซึ่งก็บอกว่าเอาแล้ว ๆ สงครามที่ภูเขาเทียนหวัง² กำลังจะ
เกิดขึ้นแล้ว...

“ยืนทำอะไรกันตรงนี้”

จู่ ๆ เสียงของครูประจำชั้นก็ดังแทรกเข้ามา

---

² การแข่งขันที่สำคัญอย่างยิ่งต่อผู้เข้าแข่งขันทั้งสองฝ่าย

“พวกเธอมารวมตัวอะไรกันอยู่ตรงนี้ พิธีเคารพธงชาติกำลังจะเริ่มแล้ว” คุณครูประจำชั้นห้องสิบคือจ้าวหมิ่นจวินผู้สอนวิชาภาษาและวรรณกรรม สิ่งแรกที่เธอเห็นคือตัวนเจียเหยียนที่แต่งตัวไม่เหมือนคนอื่น “ตัวนเจียเหยียนชุดนักเรียนเธอละ?”

เห็นคุณครูมาแล้ว ตัวนเจียเหยียนก็หลุบตาลงต่ำ “ลืมนิใส่มาครับ”

“นักเรียนตรวจระเบียบจตชื่อของเขาลงไป” พอจ้าวหมิ่นจวินบอกกับนักเรียนสองคนนั้นเสร็จก็หันกลับมาทักเขา “ครั้งต่อไปห้ามลืมนอีก เธอคิดว่าตัวเองใส่ชุดนักเรียนดี ๆ มาโรงเรียนกี่ครั้งกัน?”

เห็นลู่ซิงฉือเดินไปแล้ว ตัวนเจียเหยียนที่ก่อนหน้านี้ยังมีความมุ่งมั่นที่จะสู้ก็หมดพลัง ส่งเสียงอึมตอบรับไปอย่างสลดทน้อยๆ

จ้าวหมิ่นจวินเป็นเพื่อนร่วมห้องของแม่เขาส้มยเรียนมหาลัย บางครั้งที่แม่เขานึกขึ้นได้ก็จะถามจ้าวหมิ่นจวินว่าอยู่ที่โรงเรียนเขาเป็นอย่างไรบ้าง ตัวนเจียเหยียนจึงทำตัวค่อนข้างดีต่อหน้าจ้าวหมิ่นจวิน

จ้าวหมิ่นจวินเห็นท่าทางแบบนี้ของเขาก็พูดเสียงเบา “เธอกับเขาทะเลาะอะไรกัน?”

ตัวนเจียเหยียนเงยหน้าขึ้น

“ก่อเรื่องให้หน่อยๆ หน่อยๆ” จ้าวหมิ่นจวินทักเขา “เธออยู่มัธยมปลายปีที่สองแล้วนะ เข้าใจไหม?”

เมื่อเห็นเขาตอบรับ จ้าวหมิ่นจวินจึงเดินกลับไปยังด้านหน้าสุดของแถวห้องสิบอย่างรีบร้อน

อิจงเป็นโรงเรียนมัธยมปลายเอกชนที่ดีที่สุดในเมือง ทุกปีมีนักเรียนที่อยากเข้าจำนวนนับไม่ถ้วน

ตั้งแต่ก่อตั้งโรงเรียนมา คุณภาพของคุณครูในระดับชั้นนี้ดีที่สุดใน โดยเฉพาะห้องสิบ โรงเรียนนี้ให้ทรัพยากรการเรียนการสอนที่ดีที่สุดแก่ห้องนี้ เพียงเพราะว่าลู่ซิงฉือเรียนอยู่ห้องนี้ ไม่มีเหตุผลอื่น

นอกจากเด็กเก่งระดับหัวกะทิในอิจงแล้ว ห้องสิบยังมีคุณชายคุณหนูที่ใช้เส้นสายเข้ามาเรียนไปวัน ๆ อีกจำนวนหนึ่ง จ้าวหมิ่นจวินดูแลห้องที่พิเศษ

ขนาดนี้ได้ในฐานะครูประจำชั้น ความสามารถของเธอจึงเป็นที่ประจักษ์ต่อ
สายตาทุกคน

อย่างน้อยตัวนเจียเหยียนก็ทำตัวดีขึ้นไปกว่าเดิมเมื่ออยู่ภายใต้การ
ดูแลของเธอ

หลังจากพิธีเคารพธงชาติผ่านไป ตัวนเจียเหยียนกับซ่งอี่ไม่ค่อยอยาก
เข้าเรียน เมื่อมีนักเรียนชายห้องสามตะโกนเรียก ตัวนเจียเหยียนจึงเรียก
เพื่อนในห้องสองสามคนให้ไปเล่นบาสกับพวกห้องสาม

เล่นบาสไปเกือบจะสองคาบ พวกเขาก็เหนื่อยกันหมด จึงนั่งพักอยู่
บนม้านั่งกันอย่างเรื่อยเฉื่อย

ตัวนเจียเหยียนเงยหน้าดื่ม น้ำ ลูกกระเดือกขยับไปมา ขาวๆ ของเขา
เหยียดอยู่กับพื้น ดูอ่อนคลាយอย่างยิ่ง

ด้านข้าง นักเรียนชายห้องสามถามขึ้นว่า “พี่ตัวน เกิดอะไรขึ้นกับ
ตู้ส่วเงินแพนกีฟ้าเหรอ ตอนที่เจอวันนี้เห็นตะโกนเอะอะ บอกว่านายจิบ
นางฟ้าของเขา เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเขาชอบเจียงฉีเนี่ยนก่อน”

ตัวนเจียเหยียนยังไม่ได้พูดอะไร ซ่งอี่ที่อยู่ข้างๆ ได้ยินเขาก็หัวเราะ
ก่อนแล้ว “ตู้ส่วเงินเป็นไอ้บ้อเหรอ จิบผู้หญิงยังแบ่งแยกว่าใครมาก่อน
มาหลัง ต้องต่อแถวรับบัตรคิวด้วยหรือเปล่าล่ะ”

ทุกคนหัวเราะ ตัวนเจียเหยียนก็หัวเราะด้วย

นักเรียนชายที่ถามตอนแรกพูดพลางหัวเราะ “ฉันจะบอกให้นะพี่ตัวน
ตู้ส่วเงินบอกว่าเขาไม่ชอบนายตั้งนานแล้ว เขาพยายามหาโอกาสจะจัดการ
นายอยู่”

“เสียด้านของพวกเรากลับไ้โง่งที่ไหนกัน”

“ตู้ส่วเงินนับเป็นอะไรได้ เขาก็เป็นแค่คนโง่งคนหนึ่งเท่านั้นแหละ”

“อ้อ” “ไม่รู้ว่ามีใครเป็นคนพูดประโยคนี้” “วันนี้ตัวนเจียเหยียนทะเลาะ
กับลุงชิงฉือใหม่”

“ไม่นับว่าทะเลาะหรือเปล่า” ตัวนเจียเหยียนครุ่นคิด “เขาให้ฉัน
กลับไปเอาชุดนักเรียน ฉันแค่ไม่อยากไป”

“ตอนนั้นฉันอยู่ข้างๆ พอดี” มีนักเรียนชายห้องสิบพูดแทรกขึ้นมา

“ท่าทางแบบนั้นของหัวหน้าห้องน่ากลัวอยู่หน่อยๆ แต่เขายิ้ม เหนือเย็นๆ ของฉันก็จะไหลออกมาแล้ว”

“ตัวนเจียเหยียน นายนี้เก่งจริงๆ” นักเรียนชายห้องสามพูดต่อ คิดถึงฉากที่เห็นเมื่อเช้า เขายังกลัวอยู่เลย “แม้แต่เขานายยังกล้าต่อปากต่อคำ นายไม่กลัวเกิดเรื่องหรือไง”

ซิงอ้อออกมาช่วยพูด “ต่อปากต่อคำอะไรกัน แค่พูดไปสองประโยค คิดว่าคนอื่นไร้เหตุผลเหมือนพวกนายหรือไง นายนะ กั๋วทราน ถ้านายมีสิทธิพิเศษหน่อยจะไม่ขึ้นฟ้าไปแล้วหรือไง”

“ฮ่าๆๆๆ ก็ใช่ ถ้าฉันเก่งได้ครึ่งนึงของเขา ฉันจะไม่ใช้แค่ขึ้นฟ้า แต่ยังจะลงทะเลด้วย”

ช่วงพักใหญ่ บรรดานักเรียนชายที่โดดเรียนต่างก็ทยอยเข้ามาในห้องเรียน ซิงอ้อถึงขั้นกัดไล่กรอก ตัวนเจียเหยียนที่สองมือว่างเปล่าเดินอยู่หลังสุด

ที่นั่งของเขากับซิงอ้ออยู่ใกล้ประตูหลังก่อนแถวสุดท้าย ทางเดินกลับที่นั่งต้องผ่านที่นั่งของลูซิงฉือ ตัวนเจียเหยียนกวาดตามองเขา อีกฝ่ายเหมือนกันกำลังจะแก้โจทย์เลขอยู่

ลูซิงฉือหลบสายตาลง ทำคางอย่างเอื่อยเฉื่อย เขาคิดพลางเขียนวิธีทำอย่างช้าๆ บนกระดาษไปด้วย

ทันใดนั้นตัวนเจียเหยียนก็หยุดฝึเท้า

เขาเลียริมฝีปาก ยืนอยู่ข้างโต๊ะของลูซิงฉือ น้ำเสียงคลุ่มเครือ “หัวหน้าห้อง ดูไม่ออกเลย ปากนายก็คมอยู่นะเนี่ย”

ปลายปากกาของลูซิงฉือชะงักลง

ตอนที่แก้โจทย์ก่อนหน้านี้ แม้เงินเยว่จะเล่นเกมมือถือถือเสียงดังอยู่ข้างเขา ลูซิงฉือก็ไม่สนใจและทำโจทย์ของตัวเองจนเสร็จ

แต่ไม่รู้ว่าทำไมความคิดของเขาถึงถูกตัวนเจียเหยียนรบกวนได้ง่ายๆ ตัวนเจียเหยียนยังคงรอคำตอบจากเขา ท่าทางเอื้อระเหยราวกับเป็นนักแสดงยืนอยู่ที่เดิม

จู่ๆ ลูซิงฉือก็เงยหน้าขึ้น ดวงตาสีดำพิจารณาตัวนเจียเหยียนขึ้นลง สีหน้าไม่ใส่ใจ “นายเคยลอง?”

เนิ่นเยว่ที่นั่งข้างลูซิงฉือเป็นคนแรกสุดที่ทนไม่ไหว หัวเราะออกมา ที่หนึ่ง

ตัวนเจียเหยียน “...”

ตัวนเจียเหยียนตะลึง เขาคิดไม่ถึงว่าลูซิงฉือจะเล่นกับเขาด้วย แล้ว ยังพูดจากำกวมขนาดนี้อีก

ตัวนเจียเหยียนไม่รู้จะตอบอะไรไปพักหนึ่ง แล้วเขาก็ไม่อยากยืนง่ๆ อยู่ที่เดิม จึงเลือกที่จะเดินจากไป

ซึ่งได้เห็นเขาเดินหงอยกลับมาทีนี้ก็ส่ายหัวอยู่ในใจ หลังจากนั้นที่ตัวนเจียเหยียนก็เหมือนจะคิดอะไรอยู่ตลอด จนเสียงกริ่งบอกเริ่มคาบดิ่ง แล้วก็ยังไม่ขยับ ซึ่งอึ้งจิงถามอย่างหวังดี “บรรพบุรุษ นายโมโหจนเอ๋อไปแล้วหรือ?”

ตัวนเจียเหยียนขมวดคิ้วเล็กน้อย “นายได้กลิ่นบนตัวลูซิงฉือหรือเปล่า” เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว แม้อัลฟาและโอเมก้าจะมีจำนวนน้อยกว่า เบต้าที่ไม่มีฟีโรโมน โดยเฉพาะโอเมก้าที่ไม่กี่ปีมานี้กลายเป็นคนกลุ่มน้อยที่ต้องปกป้อง แต่ในโรงเรียน ไม่ใช่แค่โอเมก้า อัลฟาก็ต้องใช้ยาดับกลิ่นในชีวิตประจำวันเช่นกัน

ซึ่งคิดว่าเขาจะเริ่มเปิดโหมตพูดจาเสียดสีแล้ว ตัวเขาที่เป็นโอเมก้า ยังไม่ได้กลิ่นฟีโรโมนของลูซิงฉือเลย พูดให้ถูกก็คือ ไม่เคยมีโอเมก้าคนไหน เคยได้กลิ่นฟีโรโมนของลูซิงฉือ เคยมีพี่สาวน้องสาวคิดหาวิธีต่างๆ อยากรู้ว่าต้นหญ้าของโรงเรียน³ มีกลิ่นอะไร แต่การควบคุมตัวเองของลูซิงฉือ ยอดเยี่ยมมาก แทบจะไม่เคยสูญเสียการควบคุมเลยสักครั้ง

ซึ่งอึ้งจิงรอดตัวนเจียเหยียนดำคน

ตัวนเจียเหยียนจืปาก “ค่อนข้างหอมเลย...”

---

³ผู้ชายที่หล่อที่สุดในโรงเรียน

ตอนที่โจวสิงเชินกลับห้องเรียน เห็นนักเรียนหญิงคนหนึ่งนั่งอยู่แถวหน้าของเงินเยว่กับลูซิงฉือพอดี

ในช่วงพักคาบบ่าย ทั้งห้องเรียนแทบจะไม่มีคน นักเรียนหญิงเปิดข้อสอบที่วางบนโต๊ะออก

“หัวหน้าห้องยังเก่งเหมือนเดิม ข้อสอบประจำสัปดาห์วิชาคณิตศาสตร์ยากจริง ๆ ตอนที่คุณครูอธิบายฉันก็ฟังไม่รู้เรื่อง” นักเรียนหญิงยิ้มให้เขา “แต่นายพูดฉันก็เข้าใจแล้ว ขอบใจนะ”

ลูซิงฉือส่งเสียงอึม “ไม่เป็นไร”

คนที่ชื่นชมเขามีมากมาย ในวันปกติเธอแทบจะไม่มีโอกาสได้คุยกับเขา

ใบหน้าของลูซิงฉือหล่อเหลาเกลี้ยงเกลา ได้ใกล้ชิดกับเขาขนาดนี้ใจของเธอคันยุบยิบอย่างอดไม่ได้ พอขาดการยั้งคิดก็ถามออกไปอย่างกล้าหาญ “หลังจากนี้ถ้ามีข้อที่ฉันทำไม่ได้ มาถามนายได้หรือเปล่า”

ลูซิงฉือยิ้ม เงินเยว่จึงพูดต่อ “เฮ้อ ทำไมเธอไม่มาถามฉันล่ะ ฉันก็ทำได้นะ”

เด็กสาวมองลูซิงฉือโดยไม่รู้ตัว เขาหลุบตาลงอย่างเฉื่อยชา ไม่มีที่ท่าว่าจะพูดแทรก

รู้แล้วว่าเป็นวิธีการปฏิเสธอย่างอ้อม ๆ เธอกัดปากอย่างผิดหวังมองไปทางเงินเยว่ “นั่นครั้งต่อไปฉันจะถามนาย”

“ดี ๆ ๆ ถ้าไม่มาถามฉัน ฉันจะโกรธนะ”

เมื่อนักเรียนหญิงออกจากห้องเรียนไปแล้ว โจวสิงเชินก็นั่งลงแทนที่เธอ ชายาวทั้งสองข้างยี่ต้อออกได้ไม่มากเท่าไร “ตัวแทนฝ่ายการเรียนของห้องเรามาสนใจพี่ลู่ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน แต่เธอก็ไม่เลวนะ การเรียนดี หน้าตาก็สวย”

เงินเยว่ก้มหน้ากดมือถือต่ออีกสักพัก “หมาลู่ไม่สนใจแม้กระทั่งดอกไม้ของโรงเรียน⁴ นี่นะ อาจจะยังดีไม่พอ”

⁴ ผู้หญิงที่สวยที่สุดในโรงเรียน

“ใครเป็นดอกไม้ของโรงเรียน”

“ไม่ใช่เจียงฉีเนียนหรือ”

โจวสิงเฉินส่งเสียงอ้อ “ฉันยังนึกว่าเป็นยายจิ้งจอกของฉันซะอีก”

“นายทะเลาะกับกู่หลี่ไม่ใช่หรือ”

“ทะเลาะแล้ว ทุกครั้งที่ทะเลาะก็เป็นฉันที่ตามไปขอให้เธอยกโทษให้ แม้เธออยากจะถลกหนังฉันออกก็เถอะ แต่อ้าปากพูดประโยคเดียวกันก็เป็นความผิดของฉันแล้ว คราวนี้ฉันจะไม่ง้อเธอเด็ดขาด ถ้าฉันก้มหัวให้เธอก็จะให้ฉันเป็นหมาได้เลย”

“พวกกลัวเมีย” เงินเยว่ตะลันพร้อมสายหัว “อนาคตไม่สดใส”

“นายจะรู้อะไร นี่เรียกว่าเมียจงเจริญ เป็นคุณสมบัติของผู้ชายที่ยอดเยี่ยม” โจวสิงเฉินหันหน้าไปอีกทาง “ใช่ไหมพี่ลู่”

“นายถามเขา?” เงินเยว่ได้ยินแล้วขำ “คนอย่างหมาลู่จะคิดอยากโดนคนอื่นควบคุมได้ยังไง”

“ฉันคิดนะ” ลู่ซิงฉือก็ขำไปด้วย “แต่ยังไม่มีโอกาส”

“ไม่มีโอกาสจะโทษใคร ถ้าไม่ใช่ชายที่ผลึกทุกคนกลับไป” แคร่คิดถึงผู้หญิงมากมายที่มาชอบลู่ซิงฉือแล้ว โจวสิงเฉินก็เศร้าแทน “เมื่อไหร่ฉันจะได้เห็นนายจีบสาวก่อน”

“มีคนหนึ่งเขาเริ่มก่อน” ไม่รู้ว่าเงินเยว่คิดอะไร จู๊ๆก็พูดขึ้น “วันนี้เขาสุดยอดไปเลย ถามอีกฝ่ายว่าเคยลองไหม...ว่าปากของเขายอดเยี่ยมหรือเปล่า”

เมื่อเห็นโจวสิงเฉินมองมาอย่างตื่นเต้น เงินเยว่ก็แสวงถนหายใจ ยั่วให้เขาอยากรู้ว่าเดิม “เฮ้อ แรงเกินไป ฉันพูดไม่ออก”

โจวสิงเฉิน “...”

โจวสิงเฉิน “!!!!”

โจวสิงเฉิน “โอเมก้าเธอ สวยหรือเปล่า ห้องเรา?”

เงินเยว่พยักหน้า พูดอีกว่า “ห้องเรา แต่ไม่ใช่โอเมก้า”

เห็นเขาจริงจังขนาดนี้ โจวสิงเฉินอดไม่ได้ที่จะเชื่อไปสองสามส่วน น้ำเสียงมีความจริงจัง “ใครกัน”

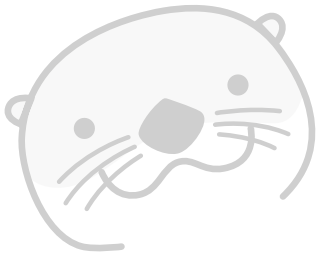
ลู่ซิงคืออยู่ข้างๆ ฉินเยว่ ได้ยินเขาหลอกโจวสิงเฉินก็ยิ้ม แต่ไม่ได้ห้ามเขาที่พูดไร้สาระ

ฉินเยว่เห็นโจวสิงเฉินติดกับก็เริ่มหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง “ตัวนเจี้ยเหยี่ยน ฮ่าๆๆๆๆๆ! วันนี้เขามายั่วยุหมาลู๋ เขาค่อนข้างน่าสนใจเลย...”

ยังพูดไม่ทันจบ สีหน้าของโจวสิงเฉินก็ซีดลง “เขาน่ะ...”

ฉินเยว่เห็นเขามีสีหน้าแปลกๆ จึงถาม “ทำไม”

“ฉันยังจำเรื่องเหียวหนานได้อยู่” โจวสิงเฉินพูด “เขาหนได้ขนาดนั้น คนที่ไม่รู้ยังคิดว่าเขาเก่ง”

ทดลองอ่าน

2

ก่อนจะเลิก คาบวิชาภาษาและวรรณกรรม จ้าวหมื่นจวินก็สั่งการบ้านให้ทุกคนท่องล่านำเศรั้งรันทให้ได้ภายในสัปดาห์นี้ จากนั้นก็เดินผ่านกลุ่มของหัวหน้าห้องออกไป

พวกเขาเป็นกลุ่มใหญ่กลุ่มแรกที่ใกล้หน้าต่าง หัวหน้ากลุ่มและหัวหน้าห้องคือลูซิงฉือ ต้วนเจียเหยียนหรือตามอง นี่เพิ่งจะเลิกคาบก็มีนักเรียนหญิงวิ่งไปท่องแล้ว

แน่นอนว่าต้วนเจียเหยียนท่องไม่ได้

เขาปลดล็อกมือถือ เตรียมตัวจะเล่นเกมเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจไม่กี่วันมานี้เขารู้สึกไม่ค่อยสงบ

เมื่อวานเขาไปนั่งเล่นเน็ตที่ร้านอินเทอร์เน็ตใกล้โรงเรียน มีเพื่อนที่รู้จักคนหนึ่งเอามือมาจับไหล่เขา อีกฝ่ายเป็นอัลฟา ไม่รู้ว่าจะทำไมตอนนั้นเซลล์ทั้งตัวต้วนเจียเหยียนถึงปฏิเสธการเข้าใกล้ของเพื่อน ถ้าไม่ใช่เพราะอดกลั้นความหุนหันไว้ เขาคงต้อยเพื่อนกว่าไปแล้ว

เพิ่งเตรียมจะเริ่มเกม ซึ่งก็ส่งข้อความมาหาเขา ต้วนเจียเหยียนกำลังสงสัยพอดิวว่าซึ่งอึ้งอยู่ข้างเขาแท้ๆ ทำไมถึงไม่พูดออกมา พอกดเข้าไปอ่านถึงได้เห็นว่าป็นรูปของลูซิงฉือ

เหมือนลูซิงฉือเพิ่งจะออกกำลังกายมา ผมเปียกชื้น แขนที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อมีหยาดเหงื่อเกาะอยู่

เขายกขวดน้ำแร่ขึ้นดื่ม น้ำ ตาชั้นเดียวที่เห็นได้ชัดเจนนลบลงครึ่งหนึ่ง ดูเหมือนเด็กน้อย

ทั้งรูปฮอว์โมนท่วมท้น แคมองก็รู้ว่าแอบถ่าย

ตัวนเจียเหี่ยยน “?”

ซ่งอ้อยกเลิกการส่ง รูปภาพหายไป จากนั้นจึงหันมาอธิบาย “ส่งให้ ผิดคนนะ ฉันจะส่งให้กลุ่มเทพในอ้อจิง”

เทพในอ้อจิง? ชื่อกลุ่มฟังแล้วดูอวดดี จริง ๆ แล้วสมาชิกในกลุ่มต่าง ก็เป็นโอเมก้าในอ้อจิงแห่งหนึ่งจิง

ครั้งที่แล้วตัวนเจียเหี่ยยนดูโทรศัพท์ของซ่งอ้อ ในกลุ่มกำลังคุยกัน เรื่องอัลฟ่าคนไหนในโรงเรียนของพวกเขาอวัยวะ XX ใหญ่

ไม่มีชิตจำกัดเลยจริง ๆ

“ยังแอบถ่ายอีก มีความสามารถขนาดนั้น นายท่องบทเรียนหรือยัง” ตัวนเจียเหี่ยยนจิ้มที่ชื่อหลีเซา¹ สองตัวใหญ่ ๆ บนหนังสือเรียน “หลีเซายัง ไม่แรด² เท่านาย”

ซ่งอ้อหัวเราะฮา ๆ จู ๆ เขาก็เห็นอะไรเข้า จึงถองศอกใส่ตัวนเจียเหี่ยยน “มีน้องผู้ชายปีหนึ่งซมว่านายหล่อ ถ้านายเป็นอัลฟ่าเขาต้องตามจีบนายแน่ ๆ แล้วก็ยังบอกว่า บอกว่า บอกว่า...ความนิยมของเลี้ยวตัวนใช้ได้เลย”

“งั้นนายไปบอกรุ่นน้องคนนั้นว่า” ตัวนเจียเหี่ยยนเปิดเกม “อยากจีบ ก็จีบ เลี้ยวตัวนจะรอเขา”

ซ่งอ้อทำเหมือนได้ยินเรื่องตลก ไม่ได้เก็บมาคิดจริงจัง

ตัวนเจียเหี่ยยนพูดจาล้อเล่นไปเรื่อยเท่านั้น แต่ซ่งอ้อเข้าใจเขา ตั้งแต่ เล็กจนโต ตัวนเจียเหี่ยยนชอบแค่ผู้หญิง

โอเมก้าคนนั้นในกลุ่มเหมือนจะมีความรู้สึกดี ๆ ให้ตัวนเจียเหี่ยยนจริง ๆ ยังคงชมเขาไม่หยุด ซ่งอ้อได้แต่ส่ายหัวอยู่ในใจ

¹ 高攀 บทกวีที่แต่งโดยซีวี่หยวน ในสมัยจั้นกั๋วตอนปลาย

² เล่นคำพ้องเสียงเซา ในคำว่าหลีเซา (高攀) และคำว่าแรด (屌)

คาบบ่าย ตัวนเจียเหยียนนอนหลับทั้งคาบ

วันนี้เขาง่วงเป็นพิเศษ ไม่มีความกระปรี้กระเปร่าใดๆ ยังเหลืออีกหนึ่งคาบสุดท้าย เร็วเสร็จพวกเขาก็จะได้ออกไปกินข้าวเย็นแล้ว ตัวนเจียเหยียนเดินไปเข้าห้องน้ำอย่างสะโหลสะหล

เขานอนจนมึนหัว แต่คนอื่นกลับตื่นตัวดี โดยเฉพาะเมื่อลมพัดผ่านระเบียง ทำให้กลิ่นบนตัวเขายังชัดขึ้นไปอีก จึงมีนักเรียนมองไปทางเขาเป็นบางครั้ง

“ตัวนเจียเหยียนไปคลุกพีโรโมนมาจากไหนทั้งตัว”

“ไปอยู่กับไอเมก้ามาละมั้ง ไม่ใช่ยัดבקลิ่นเธอ”

“ลูกพีก็คือนูกพี ถือดี”

ตัวนเจียเหยียนได้ยินรางๆ ว่ามีคนพูดถึงพีโรโมน แต่เขาไม่สบายตัว จึงได้ยินไม่ชัด

เขาคิดว่าเป็นเพราะตัวเองอันดี จึงรีบไปเข้าห้องน้ำ แต่ฉี่เสร็จแล้วก็ไม่ได้รู้สึกดีขึ้นเท่าไร ถึงขั้นมึนหัวกว่าเดิมอีก ทั้งตัวรู้สึกเบลอเหมือนมีใช้สูงตัวนเจียเหยียนขนาดขยับ

ในตอนนั้นเองก็มีคนเดินผ่านข้างตัวเขา กลิ่นบนตัวอีกฝ่ายเย็นสดชื่นและสะอาด ความสูงของตัวนเจียเหยียนอยู่ระดับหูของคนคนนั้นพอดี ทำให้เขาต้องเลื่อนสายตาดูขึ้นมองอย่างช่วยไม่ได้

พอเห็นชัดๆ ว่าเป็นลูซิงฉือ ความอยากเคล้าเคลียไปบนตัวคนที่มาใหม่ของตัวนเจียเหยียนก็หายไปกว่าครึ่ง ไม่รู้ว่าทำไมพอลูซิงฉือเข้ามาใกล้ความรู้สึกเหมือนมีใช้สูงของตัวนเจียเหยียนถึงหนักกว่าเดิม สิ่งทีพลุ่งพล่านในตัวเขาเจอทางระเบิดออกในทันใด ทุกอย่างพรุ้งพรูออกมาอย่างไม่สามารถอดรนทนไหว

ตัวนเจียเหยียนส่งเสียงในลำคอ ขาอ่อนแรงจนแทบจะยืนไม่อยู่ รีบจับประตูห้องน้ำพุงตัว

ลูซิงฉือชะงักผีเท้า

เขามองตัวนเจียเหยียนตั้งแต่หัวจรดเท้า ใช้น้ำเสียงไม่ค่อยมั่นใจถาม “นายเป็นเบต้า?”

ตัวนเจียเหยียนได้ยินน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความสงสัยของเขาก็หัวเราะ
“นายคิดว่าไงล่ะ”

ลูซิงฉือเห็นเขามั่นใจขนาดนี้ ชั่วพริบตายังคิดว่าตัวเองคิดผิดแล้ว ถ้า
ไม่ใช่เพราะตัวนเจียเหยียนชอบตาแดงและมือที่จับประตูลั่นน้อยๆ ลูซิงฉือ
อาจจะต้องใช้เวล่อีกสักหน่อยจึงจะแน่ใจในข้อสันนิษฐานของตัวเอง

เขาคิดไม่ถึงเลยว่าตัวนเจียเหยียนจะมีช่วงเวลาที่ย่อนแอแบบนี้ด้วย

เขาคิดในมุมของอีกฝ่ายอย่างหาได้ยากสักหนึ่ง แล้วบอกความจริง
กับตัวนเจียเหยียนอย่างอ้อมๆ “บนตัวนายมีฟีโรโมนของโอเมก้า”

ตัวนเจียเหยียนคิดสักพัก “นายอิจฉา?”

“...” ลูซิงฉือเกิดมาจนถึงตอนนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่เจอคนที่มีความคิด
แปลกขนาดนี้ เพื่อไม่ให้ตัวนเจียเหยียนคิดมั่วซั่วต่อไป เขาจึงพูดออกไป
ตรงๆ “นายน่าจะตรวจร่างกายใหม่อีกรอบ ฟีโรโมนออกมาจากตัวนาย
ไม่ได้กลิ่นเหม็น”

ตัวนเจียเหยียนเข้าใจความหมายของเขาทันที รู้สึกมีแรงไปหมด สติ
ของเขายังไม่กลับมาจากเรื่องสะเทือนจิตใจที่ตัวเองอาจจะเป็นโอเมก้า ก็เห็น
สายตาของลูซิงฉือมองมายังใบหน้าของตน พูดเสียงเนิบนาบ

“นายไปหาห้องว่างรอฉันสักพัก”

“...เชี่ย” ครั้งนี้ตัวนเจียเหยียนตกใจจริงๆ เขามองไปทางลูซิงฉือ
อย่างระแวงระวัง “นายคิดจะทำอะไร นายอยากจะทำอะไรก็จัดการเองเถอะ
พวกเราไม่จำเป็นต้องมีใครเสียเปรียบ”

“กลิ่นนายมันจะลั่นออกมาอยู่แล้ว ฉันจะกลับห้องไปเอายาระงับฮีส”

ตัวนเจียเหยียนยังคงแสดงสีหน้าไม่เชื่อ ลูซิงฉือเห็นท่าที่ราวกับ
ป้องกันโจรของอีกฝ่าย ลูๆ ก็คิดอยากแกล้งเขาขึ้นมา

สายตาของเขาเหมือนมองไปยังต่อม³ ของตัวนเจียเหยียน ตัวนเจียเหยียน

³ อยู่บริเวณหลังคอของโอเมก้า เป็นจุดที่เมื่อสัมผัสแล้วสามารถกระตุ้นความรู้สึก
ได้ง่าย ต่อมาจะตอบสนองต่อฟีโรโมนของอัลฟา เมื่ออัลฟากัดที่ต่อมของโอเมก้า จะเกิดพันธะ
ผูกพันระหว่างอัลฟากับโอเมก้าทันที

โดนสายตาเขามองจนกลัว รู้สึกว่าตัวเองเหมือนปลาที่รอถูกฆ่าบนเขียง
เขาได้ยื่นน้ำเสียงที่บอกเป็นนัยของลูซิงฉือ “ถ้านายอยากให้ฉันช่วย...”
ตัวนเจียเหยียน เห็นประตูนั้นใหม่หัวหน้าห้อง เขิญไปทางนั้นแล้ว
ไม่ต้องกลับมาอีก”

ลูซิงฉือ “...ฉันนายก็คิดต่อไปเองเถอะ”

ลูซิงฉือเก็บรอยยิ้มมุมปาก พูดอย่างเกียจคร้าน “ถึงฉันจะมีความคิด
อะไร ก็คงไม่ทำกับนาย”

ตัวนเจียเหยียนเคยได้รับความอับอายแบบนี้ที่ไหนกัน “บังเอิญจริงๆ
ถึงฉันจะต้องคบกับไอเมก้าด้วยกัน ก็จะไม่ให้นายกัดหรอก”

ลูซิงฉือได้ยื่นประโยคที่มีความช่วยเหลือเต็มเปี่ยมพวกนี้แล้วก็อยากจะ
หัวเราะ ตอนที่เขากำลังจะกลับห้องเรียน ชายเสื้อก็ถูกคนข้างหลังดึงไว้ด้วย
แรงไม่มากนัก

“ฉันไม่ได้...” ที่แรกตัวนเจียเหยียนคิดว่ามันน่าอายที่จะพูดถึง แต่
พอเห็นสีหน้าราบเรียบของลูซิงฉือแล้วก็โมโหขึ้นมาทันที เขาคิดว่าถ้าตัวเอง
อายุก็โคตรจะเสียหน้า ตัวนเจียเหยียนจึงพยายามแสดงออกอย่างองอาจ
มั่นใจ “ฉันไม่ได้ฮีท นายไปเอายาดับกลิ่นมาก็พอแล้ว”

ยังงั้นลูซิงฉือก็เป็นอัลฟ่า คาดเดาสถานการณ์จริงๆ ของไอเมก้าไม่ถูก
แม้ตัวนเจียเหยียนจะไม่เคยฮีทมาก่อน แต่เขาเคยเรียนวิชาสุขศึกษา
รู้ว่าสภาพของตัวเองตอนนี้ยังไม่ได้เป็นหนักถึงขั้นนั้น

เขาแคื่อยืนไม่ค่อยมั่นคงและเวียนหัว

ลูซิงฉือส่งเสียงตอบรับ

กลับห้องเรียนแล้ว ลูซิงฉือก็เพิ่งจะคิดได้ว่าตัวเองไม่มีของพวกนั้น
เงินเยวกับโจวสิงเชินก็เป็นอัลฟ่าเหมือนเขา หากไปถามหาเอากับคนอื่น
ก็ต้องโดนสงสัยแน่ๆ เขาคิดไปคิดมาก็เดินไปข้างโตะซ่งอี้แล้วถามเสียงเบา
“นายมียาดับกลิ่นหรือเปล่า”

ซ่งอี้ตั้งสติไปพักหนึ่งแล้วค่อยพยักหน้า

แม้ตัวนเจียเหยียนจะบอกว่าตัวเองไม่ต้องการ แต่ลูซิงฉือก็คิดจะ
เอาไปให้เขาทั้งสองอย่าง “ยาระงับฮีทก็มีใช้ไหม”

ซ่งอี้พยักหน้าต่อ เอากล่องเล็ก ๆ สองกล่องในลิ้นชักออกมาให้ลูซิงฉือ เห็นลูซิงฉือพูดขอบคุณแล้วออกจากห้องไป ซ่งอี้ก็ราวกับตื่นจากความฝัน

แม่เจ้า เขามัวแต่มองหน้า ลืมถามลูซิงฉือเลยว่าจะเอาของพวกนั้นไปทำอะไร!

ซ่งอี้เอามือถือออกมา แล้วหากลุ่มแซตเทเพในอ็อก

[พี่สาวน้องสาว!!!!] เขาตะโกนอย่างโศกเศร้าอยู่ในกลุ่ม [เมื่อกี้หัวหน้าห้องของฉันมาถามหายาดับกลิ่นที่โอเมก้าใช้จากฉัน!!!! เขายังเอายาระงับสีทไปด้วย!!!!]

[เชี่ย! เทพบุตรของฉันลงมาก็ดแล้วเหอ]

[เฮี่ย??!!]

[ลูซิงฉือจะจัดการใคร แม่ไม่อนุญาต กรี้ดดดด...]

ตอนที่ลูซิงฉือกลับมาถึงห้องน้ำ ก็เห็นว่านักเรียนชายคนหนึ่งยืนอยู่ข้างประตูห้องน้ำ กำลังมองเข้าไปด้านใน

เหมือนนักเรียนชายคนนั้นจะอยู่แผนกกีฬา ลูซิงฉือรู้สึกคุ้นเคยอยู่บ้าง แต่คิดไม่ออกว่าคนคนนั้นชื่ออะไร

พอเห็นเขามา ตู้สวีเจินก็ตะลึง วันนี้เขาเพิ่งรู้ว่า ที่เจียงฉีเนียนไปส่งซาที่ห้องสลิปในตอนนั้นเป็นเพราะลูซิงฉือ คนที่เจียงฉีเนียนชอบคือลูซิงฉือ พอเห็นคู่แข่งด้านความร่ำรวยอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว อารมณ์ของตู้สวีเจินก็ضبซ้อนอยู่บ้าง

ลูซิงฉือไม่เหมือนตัวนเจียเหยียน ตู้สวีเจินสามารถพูดจาวร้ายกาจกับคนอื่นได้ว่าอยากจัดการตัวนเจียเหยียน แต่เขาไม่กล้าหาเรื่องลูซิงฉือ

เห็นลูซิงฉือไม่พูดอะไร ตู้สวีเจินก็พูดก่อน “ข้างในเป็นโอเมก้า? เขาฮีท?”

ลูซิงฉือไม่ตอบ

แต่คนคนนี้ขวางทางอยู่ที่หน้าประตูทำให้เขาเข้าห้องน้ำไม่ได้ ถ้าเข้าไปตรง ๆ เลย ดูไปแล้วนักเรียนชายคนนี้ต้องตามเขาเข้ามาแน่ ๆ เขาไม่รู้ว่าตัวนเจียเหยียนอยากให้คนอื่นรู้หรือเปล่าว่ตัวเองอาจจะเป็นโอเมก้า

คิดถึงตัวนเจียเหยียนที่ชอบตาแดงขึ้นมา ลูซิงฉือก็ขมวดคิ้ว

ตู้สวีเงินถือว่าการที่เขาเจียบเป็นการยอมรับ เขาจำได้ว่าลูซิงฉือเหมือนจะไม่มีแฟนผู้ชายหรือผู้หญิง คิดว่าอีกฝ่ายแค่อยากเล่นกับคนที่อยู่ด้านใน สายตาจึงเปลี่ยนไปทันที “ฉันทว่าแล้ว ทำไมกลืนถึงหอมขนาดนี้

“คิดไม่ถึงว่านายจะเล่น...” ตู้สวีเงินโดนกลิ่นพีโรโมนดึงดูดแล้ว เขาไม่เคยได้กลิ่นพีโรโมนแบบนี้มาก่อน กลิ่นอ่อนๆราวกับหอมกหนา แม้จะเป็นกลิ่นหอมอ่อนๆ แต่ก็กระตุ้นความต้องการเอาชนะของอัลฟาได้เป็นอย่างดี เขาถูกดึงดูดจนหัวหมุน พุดออกมาโดยไม่คิด “เขาตั้งใจเทรออัลฟาในโรงเรียนหยอะขนาดนี้ ไม่ใช้ยาระงับฮีท ไม่ใช่วาร์อ...”

ตู้สวีเงินยังพุดไม่ทันจบ ลูซิงฉือก็ลากคอเสื้อเขาออกมาจากหน้าประตูห้องน้ำ

เขาส่งเสียงร้องอย่างไม่อยากเชื่อ สมองตื่นตัวทันที แม้ลูซิงฉือจะสูงกว่าเขานิดหน่อย แต่เขาเรียนแผนกีฬา รูปร่างบึกบึน ทั้งยังแข็งแรงกว่าอัลฟาทั่วไปอยู่บ้าง

เขาคิดไม่ถึงว่าลูซิงฉือจะใช้แค่มือเดียวลากเขาจากหน้าประตูมาถึงที่ล้างมือ เท้าของเขาแทบจะไม่มีแรงต้านกับพื้น

ลูซิงฉือหันไปมอง จากมุมนี้ไม่เห็นประตูห้องน้ำแล้ว เขาจึงปล่อยมือ

“ถ้าคิดว่าหอมมาก นายก็ยืนอยู่ที่เดิมค่อยๆดมไป แต่ถ้าเดินไปข้างหน้าแม่แต่ก้าวเดียว...” ลูซิงฉือเหลือบมองเขา “นายลองก้าวดูสิ”

ตู้สวีเงินโดนลูซิงฉือมองจนตื่นตกใจ อีกฝ่ายยังสวมชุดนักเรียนอยู่ชุดๆ เทียบกันแล้ว แม้ตู้สวีเงินจะเหมือนอัมพาลมากกว่า แต่เขากลับไม่กล้าแม่แต่จะขยับเท้า

ก่อนหน้านี้อายังแอบพูดกับคนอื่นว่า ลูซิงฉือที่อยู่ห้องลิบนั้น แม้จะมีภูมิหลังที่สูดยอดมากๆ คณะนั้นก็ดีขนาดนั้น แต่ทำทางไม่ใช่คนเอาเรื่องสักเท่าไร

เขาคิดไม่ถึงเลยว่า คนคนนี้แค่ทำหน้านิ่งหน่อยเดียวกับน่ากลัวจะตายอยู่แล้ว กลิ่นอายบนตัวก็ไม่เหมือนนักเรียน

เมื่อเห็นตู้สวีเงินไม่ไว้วางย ลูซิงฉือก็เดินเข้าห้องน้ำชายไปต่อหน้าต่อตา

แล้วยังปิดประตูด้วย

ผ่านไปพักหนึ่งตู้สวีเงินถึงมีปฏิกิริยาขึ้นมา

นึกขึ้นได้ว่าไม่เห็นอีกฝ่ายแล้ว แต่ตัวเองยังยืนโง่ๆ อยู่ตรงนี้ตั้งหลายนาที่ ในใจเขาจึงไม่พอใจอยู่บ้าง

ตู้สวีเงินอยากจะเดินไปข้างหน้า แต่กลับพบว่าตัวเองไม่กล้าแม้แต่จะก้าวขาออกไป

เขาสับสนเสียงต่ำ สูดลมหายใจแล้วก้าวยาวๆ ไปยังห้องน้ำ ใช้มือผลักประตูเหมือนอยากจะพิสูจน์อะไรบางอย่าง

ประตูลือกจากด้านใน

ตู้สวีเงินลองผลกอย่างไม่อยากจะทำอีกครั้ง มือของเขาสั่นเล็กน้อย ลูซิงคือเป็นบ้าไปแล้ว? ในโรงเรียนยังกล้าเล่นใหญ่ขนาดนี้?

พอลูซิงฉีกกลับมา ตัวนเจียเหยียนก็เริ่มเบล่ออีกครั้ง

หลังจากที่อีกฝ่ายจากไป ความรู้สึกมีเมฆหมอกเหมือนเหยียบอยู่บนก้อนเมฆก็หายไปกว่าครึ่ง แต่พอลูซิงฉีกกลับมาและเข้าใกล้ ตัวนเจียเหยียนถึงได้รู้สึกว่ามีร่างกายเหมือนมีสวิตช์เปิดปิด พอกดเปิด เขาก็อยากเข้าใกล้ลูซิงคือ

คิดถึงก่อนหน้าที่นี่ซึ่งอับบอกเขาด้วยสีหน้าเศร้าโศกว่า พอเห็นหัวหน้าห้อง สัจชาติญาณก็ทำให้เขาอยากจะเข้าใกล้อีกฝ่ายมากๆ ตอนนั้นเขายังหัวเราะเยาะซึ่งอู่ที่การควบคุมตัวเองต่ำอยู่เลย

ผิดไปแล้วๆ

ตัวนเจียเหยียนไม่ชอบความรู้สึกที่สูญเสียการควบคุม เขารับยาดับกลิ่นมาจากมือลูซิงคือ ลังเลอยู่สักพัก แล้วพูดขอบคุณอย่างรวดเร็วและแผ่วเบา

ยาดับกลิ่นมีลักษณะเหมือนสเปรย์ ก่อนหน้านั้นเขาเคยเห็นซึ่งอู่ใช้ตัวนเจียเหยียนหันหัวสเปรย์ฉีดใส่ตัวเองพืดใหญ่ ตัวเขาไม่ได้กลิ่นฟีโรโมนของตัวเอง ทำได้แค่ถามลูซิงคือ

“ยังมีกลิ่นอยู่หรือเปล่า”

ฟิโรโมนของโอเมก้าค่อยๆ โดนยาดับกลิ่นกดลงไป ยาดับกลิ่นของซึ่งอี่เป็นกลิ่นนม ลูซิงฉือมองเขา “น่าจะไม่มีแล้ว”

อีกฝ่ายยืนตั้งไกล ตัวนเจียเหยียนไม่ค่อยวางใจเท่าไร

ในยาดับกลิ่นเหมือนจะมีสารประกอบที่ทำให้สงบลง ตัวนเจียเหยียนผ่านไปกว่าครึ่งกระป๋องก็ไม่มีหัวแล้ว ทั้งตัวรู้สึกสดชื่นกระปรี้กระเปร่า

“นายยืนไกลขนาดนั้นจะได้กลิ่นอะไร” ตัวนเจียเหยียนดึงคอเสื้อออกซึ่ที่ต่อมของตัวเอง “นายมาลองดมให้ดีๆ มั้ย”

ลูซิงฉือมองเขาสีหน้าซับซ้อน

ตัวนเจียเหยียนเพิ่งจะแสดงเพศเป็นโอเมก้า ไม่ตระหนักอะไรถึงเรื่องเหล่านี้ แต่ลูซิงฉือไม่เหมือนเขา โอเมก้าคนหนึ่งให้อัลฟาดมต่อมของตัวเองถือว่าเป็นการเชื่อเชิญอย่างชัดเจนแล้ว

“ไม่มีกลิ่นแล้ว” ลูซิงฉือบอกซ้ำอีกรอบ

เห็นเขาแน่ใจขนาดนี้ ตัวนเจียเหยียนก็ไม่เข้าซึ่ เขาจัดระเบียบเสื้อผ้าของตัวเองแล้วผลักประตูเดินออกไป

นอกห้องนำชายไม่มีคน ตัวนเจียเหยียนเอามือถือออกมาดูเวลา ใกล้จะหมดคาบแล้ว

ตัวนเจียเหยียนอยากรู้ว่าตอนนี้สภาพของตัวเองเป็นอย่างไรกันแน่ เขายัดยาดับกลิ่นใส่มือลูซิงฉือ

“ฉันจะไปโรงพยาบาล นายช่วยฉันเอาเงินไปคืนซึ่งอี่ด้วยนะ” ตัวนเจียเหยียนอีกอัก “แต่ดูก็รู้ว่าเป็นของเขา เด็กน้อยก็ใช้ยาดับกลิ่นกลิ่นนมกันทั้งนั้น”

ลูซิงฉือมองเขา ตอนที่พูดถึงกลิ่นนมสองคำนั้น ตัวตัวนเจียเหยียนซ้ำออกมาอีก

ปากของเจ้าเด็กคนนี้หัวเราะเยาะคนอื่น แต่ตัวเองก็ไม่ได้ได้สักเท่าไร

“ตัวนเจียเหยียน” ลูซิงฉือครุ่นคิดแล้วเตือนเขา “อย่าให้คนอื่นดมไปเรื่อยๆ นายมีกลิ่นอะไร”

ตัวนเจียเหยียนไม่ได้ใส่ใจคำพูดของเขา

รปภ.ของอี่จึงรู้จักตัวนเจียเหยียน แม้จะไม่ใช้เวลาออกนอกโรงเรียน

แต่ก็ยอมให้เขาออกนอกประตู ตัวนเจียเหยียนเรียกแท็กซี่ไปที่โรงพยาบาลกลาง

เขาไม่ค่อยมีความอดทนรอ จึงลงทะเบียนให้ตัวเองที่แผนกฉุกเฉิน วันนี้เป็นวันทำการ ช่วงเวลานี้ผู้ป่วยไม่เยอะเท่าไร ไม่นานก็ถึงคิวของตัวนเจียเหยียน

คุณหมอที่ตรวจเขาเป็นหมอผู้หญิงท่านหนึ่ง ตัวนเจียเหยียนอธิบายอาการของตัวเองอย่างง่าย ๆ กับหมอ อีกฝ่ายถามถึงอายุและเรื่องสุขภาพอีกนิดหน่อย แล้วก็ถามว่า “เธอรู้ได้ยังไงว่าตัวเองอาจจะเป็นโอเมก้า”

“เพื่อนของผมคนหนึ่ง เขาได้กลิ่น”

มือของคุณหมอสาวที่วางอยู่บนเมาส์หยุดลง “อัลฟาเธอ”

ตัวนเจียเหยียนสงสัยเออ

“ถ้าอย่างนั้นเพื่อนของเธอก็ค่อนข้างเป็นคนดีเลย” คุณหมอสาวเขียนใบสั่งยาเสร็จแล้ว “เธอไปจ่ายค่ารักษาก่อน แล้วค่อยไปตรวจ”

ตัวนเจียเหยียนรู้สึกแปลก ๆ นึกถึงประโยคหนึ่งที่ลูซิงฉือพูดก่อนหน้านี้ขึ้นมาได้ เขารู้สึกได้นิดหน่อยว่ามีอะไรไม่ถูกต้อง พอออกจากห้องฉุกเฉิน เขาก็เอาโทรศัพท์ออกมาส่งข้อความหาเส้นฉือเลี่ย

เส้นฉือเลี่ยกับซ่งอี้เป็นเพื่อนสมัยมัธยมต้นของเขา พวกเขาเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน พอขึ้นมัธยมปลาย เส้นฉือเลี่ยก็ย้ายไปห้องสี่ เส้นฉือเลี่ยเป็นอัลฟา ตอนแรกซ่งอี้ยังพูดเล่นอยู่เลยว่าพวกเขาสามคนรวมตัวเป็นวงฟ้าประทาน ABO ได้พอดี

ตัวนเจียเหยียนส่งข้อความไป

[ถ้าโอเมก้าคนหนึ่งให้นายดมกลิ่นของเขา นายคิดว่าหมายความว่ายังไง] เหมือนเส้นฉือเลี่ยจะเล่นโทรศัพท์อยู่พอดี จึงตอบกลับไวมาก

[ฉันคิดว่าโชนมาแล้ว]

ตัวนเจียเหยียนรู้สึกได้ว่าไม่ถูกต้อง ส่งเครื่องหมายคำถามกลับไปรัว ๆ พอเห็นคำตอบถัดมาของเส้นฉือเลี่ย หัวของเขาก็ระเบิดบี๋

[โอเมก้าให้อัลฟาดมกลิ่นจะหมายความว่าอะไรได้ก็]

[ไม่ใช่ช่วยวนหรือไง]

พีทีบีของนายกับฉันเข้ากันได้ 99 % เล่ม 1

ตัวนเจี้ยเหี้ยนยืนนิ่งอยู่หน้าเครื่องจ่ายเงินอัตโนมัติ อดทนอยู่นาน
ใบหูที่ร้อนก็ยังไม่หายแดง

เขาสบลเสียงต่ำหนึ่งประโยค

เย็นวันนั้นตัวนเจี้ยเหี้ยนก็ได้รับผลการตรวจร่างกายของตัวเอง

ตัวเลขแสดงให้เห็นว่า ฮอโมนโอเมก้าในร่างกายของเขามีมากกว่า
ค่าเฉลี่ย และมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

เขาเพิ่งจะแสดงเพศเป็นโอเมก้าแล้วจริงๆ

เป็นครั้งแรกของคุณหมอเช่นกันที่เห็นโอเมก้าอายุประมาณเขาแต่เพิ่ง
แสดงเพศออกมา ยิ่งได้เห็นสีหน้าซับซ้อนและประหลาดใจของเด็กหนุ่ม
ก็กำชับให้ตัวนเจี้ยเหี้ยนใส่ใจพวกของที่จำเป็นต่างๆ และสั่งยาระงับฮีท
กับยาดับกลิ่นให้เขา

คุณหมอตีเตือนตัวนเจี้ยเหี้ยนว่าต้องหาเวลาไปแก้ไขข้อมูลส่วนตัว
เปลี่ยนเพศจากเบต้ามาเป็นโอเมก้า

เมื่อตัวนเจี้ยเหี้ยนกลับบ้าน ก็เห็นผู้หญิงที่กำลังจะออกไปข้างนอก
พอดี

เหมือนผู้หญิงมีเรื่องที่ต้องไปจัดการ เธอยืนคุยโทรศัพท์อยู่ในห้อง
รับแขก ใบหน้าที่ราบเรียบมีร่องรอยของความกังวล “...คะ เดี่ยวอีกสักพัก
ฉันไป”

“แม่ครับ” ตัวนเจี้ยเหี้ยนเรียก “ดีขนาดนี้แล้วจะออกไปข้างนอก?”

“เสียววินเข้าโรงพยาบาลอีกแล้ว” ผู้หญิงพูด “อาเฮ่ออยู่เป็นเพื่อน
เขาแล้ว ร่างกายของเด็กคนนี่ไม่ดี หมอบอกว่าถ้ามีอายุเกินสิบปีได้อาการ
ก็จะค่อยๆ ดีขึ้น ถ้าลูกว่างก็ไปเยี่ยมเขาบ้างนะ เขาชอบลูกขนาดนั้น...”

ตัวนเจี้ยเหี้ยนส่งเสียงอ้อ

ผู้หญิงพูดไป ๆ ก็คิดขึ้นมาได้ว่าตอนนี้ตัวนเจี้ยเหี้ยนควรจะเรียน
คาบการศึกษาด้วยตนเอง “ทำไมวันนี้กลับมาเร็วขนาดนี้”

“ผมไปตรวจร่างกายมา”

เขาส่งผลการตรวจร่างกายไปตรงหน้าให้ผู้หญิง พอดีผู้หญิงเห็น

ผลตรวจชัด ๆ ก็สับสนกับตัวนเจียเหียนอย่างไม่อยากเชื่ออยู่บ้าง

“อาเหย ลูก...” เธอหยุดพูด “สุขภาพลูกยังดีอยู่ไหม ไม่ชินตรงไหนหรือเปล่า ตัวลูกรับไหวหรือเปล่า”

“อาเหย” คือชื่อเล่นของตัวนเจียเหียน

เป็นชื่อเล่นที่ฟูหยวนตั้งให้เขาตอนเด็ก ทั้งเรียกง่ายและดูสนิทสนม คำถามที่ถามไม่ขาดสายและสีหน้าใส่ใจของเธอทำให้ตัวนเจียเหียนยิ้มออกมาเล็กน้อย

“ผมไม่เป็นไร” กลับเป็นเขาที่ต้องปลอบเธอ “โอเม่ก้ากับเบต้าก็ไม่ได้ต่างอะไรกัน”

ฟูหยวนยังคงขมวดคิ้ว

ที่แรกเธอคิดว่าเด็กคนนี้น้ำตาดีเกินไป นิสัยก็ดูดี เป็นเบต้าจะได้ไม่โดนเอาเปรียบง่าย ๆ

คิดไม่ถึงว่าจู่ ๆ กลับแสดงเพศซ้ำ แล้วโชคไม่ดีที่แสดงเพศเป็นโอเม่ก้า

“ถ้าลูกไม่คิดมากก็ดีหน่อย” เธอพูด “ต้องหาเวลาไปแก้ไขข้อมูลส่วนตัว สัปดาห์หน้าแม่น่าจะว่าง...”

มือถือดังขึ้นอีกครั้ง

ทางนั้นแรงมาอย่างรีบร้อน ตอนนีฟูหยวนไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี ตัวนเจียเหียนมองความหนักใจของเธอออก “ไม่ต้องหรอกครับ เดี่ยวสองสามวันนี้ผมจะไปแก้ หรือให้ช่วงอิไปเป็นเพื่อน แม่รีบไปโรงพยาบาลเถอะ”

ฟูหยวนพยักหน้า เธอหันหลังให้เขา กำลังผูกเชือกรองเท้าอยู่ที่หน้าประตู ตัวนเจียเหียนแกลังทำเป็นถามอย่างไม่ใส่ใจ

“ตอนนี้อาเห่กับเฮ่อวินเขินย้ายมาที่หิงเจิงแล้ว หลังจากนั้นแม่ก็จะย้ายออกไปอยู่ที่นั่นใช่ไหม”

ฟูหยวนตอบอย่างไม่คิดอะไร “อาเห่ซื้อบ้านไว้ที่ซินหวน ค่อนข้างใกล้กับอิจิง รอเดือนหน้าพวกเรา ก็ย้ายไปด้วยกันนะ”

ตัวนเจียเหียนตะลึงไป

“อาเหย รีบนอนละ” ฟูหยวนเปิดประตู “คืนนี้แม่อาจจะไม่กลับ ลูกตั้งนาฬิกาปลุกด้วยนะ พรุ่งนี้อ่าไปสายละ”

หลังจากเธอออกไป

ตัวนเจียเหยียนมองประตูบ้านที่ปิดแน่น พุดพึมพำกับตัวเอง “...แต่ผมไม่อยากอยู่กับพวกเขา ผมแค่อยากอยู่กับแม่”

เสียงของเขาแผ่วเบา ตั้งอยู่ในบ้านอันกว้างใหญ่ ฟังดูโดดเดี่ยวเล็กน้อย

อาจจะเป็นเพราะเพิ่งแสดงเพศ คินั่นตัวนเจียเหยียนจึงนอนไม่ค่อยหลับ

เขาลืมเรื่องตั้งนาฬิกาปลุกไปสนิท ทำให้นอนจนเลยเวลาไปสองคาบเรียน

พอตัวนเจียเหยียนมาถึงโรงเรียน ช่วงพักใหญ่ก็ใกล้จะหมดแล้ว เขาเพิ่งจะนั่งลงบนที่นั่งของตัวเอง ซึ่งอ๊ที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็พูดขึ้นมาหนึ่งประโยค

“เพื่อนรัก เกิดเรื่องใหญ่แล้ว” ซึ่งอ๊วางมือถือที่ได้รับข้อความไม่หยุดมองมาทางตัวนเจียเหยียน “ไม่รู้ว่าคุณสวี่เจินเป็นบ้าอะไร ยืนยันจะพูดว่าเมื่อวานเห็นลูซิงฉือมีอะไรกับโอเมก้าในโรงเรียน คุณสวี่เจินบอกว่าโอเมก้าคนนั้นอาจจะยังไม่บรรลุนิติภาวะ แคมบอกอีกว่าลูซิงฉือชื่นใจคนคนนั้นถ้าชื่นใจจริง ๆ...งั้นก็ถือว่าทำผิดกฎหมายแล้ว”

ในสังคมปัจจุบัน สัดส่วนของอัลฟา เบต้า และโอเมก้าแบ่งออกเป็น 3 : 6 : 1 โอเมก้าเป็นเพศที่อ่อนแอโดยธรรมชาติ เพื่อปกป้องสิทธิ์ของโอเมก้า กฎหมายจึงมีการสืบสวนอย่างเข้มงวดต่อพฤติกรรมการทำร้ายโอเมก้า

ความวุ่นงาหาทวนอนของตัวนเจียเหยียนค่อยๆ หายไป เขาเงยหน้ามองไปทางด้านหน้า ที่นั่งของลูซิงฉือว่างเปล่า

ซึ่งอ๊ได้ยื่นตัวนเจียเหยียนถาม “ลูซิงฉือไม่ได้บอกนายเหรอ”

“บอกอะไร”

ตัวนเจียเหยียนเห็นซึ่งอ๊ทำหน้าที่ ก็แน่ใจว่าซึ่งอ๊ไม่รู้ว่ามีวานเขาเป็นคนใช้ยัดดับกลิ่น เขาเพิ่งจะนึกขึ้นได้ ตอนนั้นใจเขาเอาแต่มุ่งจะไปตรวจที่โรงพยาบาล ไม่ได้บอกลูซิงฉือว่าพุดเรื่องที่เขาเป็นโอเมก้าออกไปได้หรือเปล่า

ลูซิงฉือจึงไม่ได้บอกใคร

แบบนี้ถือว่า...โดนอีกฝ่ายปกป้องแล้ว?

“เขาล่ะ”

“ไม่รู้ เหมือนจะออกไปแล้ว”

ตัวนเจียเหยียนส่งเสียงอ้อ เขาลุกขึ้นแล้วเดินไปทางแผนกกีฬา

ห้องลิบอยู่ทางซ้ายสุดของระเบียง แผนกกีฬาอยู่ทางขวาสุดของระเบียง

ตัวนเจียเหยียนเดินตรงไปยังประตูหลังของห้องแผนกกีฬา

ที่นั่งของตู้สกีเงินอยู่ตรงนี้

ยังไม่ทันได้เข้าไปใกล้ ตัวนเจียเหยียนก็ได้ยินตู้สกีเงินพูดคุยเล่นกับคนอื่น เสียงของพวกเขาดังมาก

“ครั้งนี้ลูซิงฉือโง่แล้วจริงๆ ยังจะกล้าทำอะไรในโรงเรียน แม่บ้านเขาจะมีอิทธิพล แต่เรื่องแบบนี้เปิดเผยออกไปตรงๆ ไม่ได้แน่นอน” มีนักเรียนชายคนหนึ่งคุยกับนักเรียนหญิงที่อยู่ข้างๆ “โอเมก้าอย่างพวกเธอมีเว็บบอร์ดไม่ใช่เหรอ เว็บบอร์ดรวมของโรงเรียนมัธยมปลายในหนึ่งเฉิงนะ เธอโพสต์เรื่องนี้ลงไปสิ”

นักเรียนหญิงลิ่งเลอยู่ข้าง

เมื่อวานตู้สกีเงินยังโพสต์โมเมนต์ในวีแชตที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ลงไป พอเข้ามาเธอก็เห็นตู้สกีเงินลบโมเมนต์แล้ว คงจะกลัวโดนคนอื่นเอาไปเป็นข้อต่อรอง

เธอไม่ยอมออกหน้าจึงตอบอย่างคลุมเครือ “รอก่อนเถอะ ทุกคนรอดูกล้องวงจรปิดอยู่ไม่ใช่เหรอ”

“รออะไรละ ทั้งระดับชั้นรู้กันหมดแล้วว่าเขาจัดการคนในห้องน้ำ คุณครูยังบอกเลยว่าข้างในมีพีโรโมนของโอเมก้าเหลืออยู่จริง” ตู้สกีเงินแบ่ปาก “แต่เรื่องนี้จะโทษลูซิงฉือทั้งหมดก็ไม่ได้ นายว่าโอเมก้าคนนั้นจะต้องล่าสอนขนาดไหน ยาระงับฮีทก็ไม่ใช้ ยาดับกลิ่นก็ไม่ฉีด ไม่ใช่ว่าเธอคนมาจัดการเธอ”

นักเรียนหญิงหน้าบึ้ง ไม่ค่อยพอใจ “บางทีโอเมก้าก็ควบคุมพีโรโมนของตัวเองไม่ได้ พวกนายคิดแบบนี้กันเหรอ”

พีทีบีของนายกับฉันเข้ากันได้ 99 % เล่ม 1

ตุ๊สวีเงินเห็นว่าเธอไม่พอใจรีบง้อ “ฉันไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น โอเมก้ามีหลายประเภท เธอกับคนคนนั้นไม่เหมือนกัน แบบเขาอะ...”

เขายิ้มแล้วทำท่าเปรียบเทียบ “นั่นนะเรียกว่าอยากโดนเอา”

เพิ่งจะพูดจบ ประตูหลังที่ปิดอยู่ครั้งเดียวก็โดนคนใช้เท้าเตะให้เปิด ออก

ที่นั่งของตุ๊สวีเงินอยู่ตรงประตูหลังพอดี ทำให้เขาโดนประตูชนเข้า อย่างจังโดยไม่ทันตั้งตัว เขาเซไปที่หนึ่ง แทบร่วงไปกองกับพื้น

เขาหันกลับไป กำลังจะถามว่าไอ้โง่ที่ไหนเปิดประตูแรงขนาดนี้ ก็เจอ เข้ากับตัวนเจียเหยียนที่ยืนอยู่ข้างประตู

ตัวนเจียเหยียนคว้าคอเสื้อยืดของเขาไว้ จากนั้นตุ๊สวีเงินก็ถูกตัวนเจียเหยียนลากออกไปทางประตูหลังทันที

ลูซิงฉือลากเขาได้ก็ช่างเถอะ แต่ตัวนเจียเหยียนที่เป็นเบต้าลากเขา เดินไปแบบนี้ แล้วยังต่อหน้าผู้คนขนาดนี้ ตุ๊สวีเงินคิดว่าเสียหน้าแล้ว

ตัวนเจียเหยียนเห็นเขาตื่นนอนอย่างหนักจึงปล่อยมือ

พอถูกปล่อย ตุ๊สวีเงินก็ออกปากด่าทันที

“เม็งเอ๊ย! แกเป็นบ้าหรือตัวนเจียเหยียน?”

ตัวนเจียเหยียนไปลากเก้าอี้มาจากประตูหลัง แล้วยกขึ้นฟาดหัว ตุ๊สวีเงิน

ตุ๊สวีเงินตะลึงงัน จนกระทั่งมีของเหลวอุ่นๆ ไหลลงมานับหน้า

พอรู้สึกเจ็บ เขาถึงจะตระหนักได้ว่าตัวเองเลือดไหล

ทุกคนมองด้วยความตกใจ

ลูซิงฉือออกมาจากห้องพักรูก็เห็นเหตุการณ์นี้เข้าพอดี

ตัวนเจียเหยียนทิ้งเก้าอี้ลงบนพื้น หันหน้าไปทางตุ๊สวีเงินที่ถูกฟาด

จนโง่ม

เขาดูน่ากลัวมาก สีหน้าเหมือนจะยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

“นั่นคือโอเมก้าคนนั้นที่นายบอกว่ารอคนมาจัดการ” ตัวนเจียเหยียน เผลอหันกับสีหน้าเหลือเชื่อของตุ๊สวีเงิน พุดเสียงเย็น “นายว่าฉันอยาก โดนเอาหรือเปล่า”